

STRAŠIDELNÝ DŮM

Někdy je lepší být ve dvojici, vzpomněl si na Sanchu, když se mu v Assisi začaly dít v kamenném domě ze 14. století divné věci... Přitom mu na majitele, postaršího chlápka s šedivými vlasy, vlastníka takové lepší večerky se sušenou šunkou, salámy s lanýži a parmezánem Reggiano v tomhle zvláštním městě dal číslo bratr Poky. Prý má starší hotýlek, nic moc, stroze zařízený, ale mají tam terasu a je tam prý krásný výhled na celé město. Ten výhled byl Boží.

Slunce zrovna zlatilo střechy z terakotových vlnovek obrostlých ostrůvky mechu, když si tam sedl do plastové židle a spokojeně zíral na ten plynoucí přítomný čas i na ten obrazný, obtisknutý a ohlazený do kamenů starobylých domů v srdci středověkého městečka i do obrovské katedrály v malé vesničce pod ním, vystavěné okolo kaple, v níž před stovkami let čekal bosý vrásčitý mnich ležící na lesklých placatých kamenech na odevzdání svého těla a na odchod k Pánu.

Ta představa ho naplňovala klidem, táhlým pokojem. Teprve na terase při tom spočinutí znovu ucítil, že tady jeho cesta skončila.

Už nesppekuloval o rozkouskované lodní dopravě přes jiné země kvůli italským rejdařům, kteří zrušili všechny pravidelné plavby do Izraele. Najednou jako pohlazení ucítil zvláštní chuť vzít si sešit s tužkou a zasněně psát. Ty chvíle zahoření znal, pocit jako když se v Benátkách těšil na svou milovanou, která měla každou chvíli přiletět. Vlastně to nechápal, jaktože si ho taková mladá a přes svůj věk i moudrá ženská vybrala. Vůbec není jednoduše chlap na ovládání, už je dávno bez továrního nastavení, repase zřejmá, jak se tehdy díval do zrcadla na letištních toaletách na mladého urostlého muže s bujným plnovousem v sikhistickém turbanu a hned vedle něj na bělovousého a bělovlasého staršího chlápka v brejličkách.

O to víc na ni v té chvíli na balkonu assiského domu zasněně myslel než se rozhodl ještě vypravit do centra, koupit v turistických obchůdcích v centru pár drobností pro děti, vnučka, mamku, bráchu, přátele a samozřejmě pro Ester.

Nejdřív si pořídil tašku přes rameno pro nejmladší dceru a do ní pak nakupoval žlutou mikinu s nápisem Assisi pro syna, který miloval mimoně a kvůli nim taky všechno žluté, pro vnučka andílka na postýlku, a pro ostatní náramky, které mají jejich nositelům přinášet dobro a pokoj, pro svou milovanou, která právě teď zvelebovala jejich pastoušku kdesi u Sázavy, tři kříže nad dveře tří místností jejich budoucího útočiště. Pro bráchu ateistu nic takového kupovat nechtěl a tak se po docela dlouhém rozmýšlení vrátil na náměstí do jednoho baru, kde prodávali doutníky a koupil i nějaký likér limoncello. Tlamolep, který ho, jak doufal, nebude lákat, ale zřejmě ho koupilo jeho podvědomí, neboť na něj musel myslet pořád od té doby, co ho uložil k ostatním suvenýrům do tašky.

Už když se vrátil do toho starobylého domu, v jehož dvou nadzemních patrech byl prázdný hotýlek, v přízemí opuštěná lehce zaprášená recepce a v suterénu mezonetový byt pod klenutými stropy s kamennými točitými schody do starobylých sklepů přeměněných na kuchyň s jídelnou, měl zvláštní pocit hned jak těžce doklaply těžké dřevěné dveře, že je tam s ním ještě někdo a tak se poplašeně otočil a zakřičel: „Halló... Halló!“ ale odpověděla mu jenom ozvěna: „Halló... Halló!“

Začal zmateně rozsvěcet a zhasínat jednotlivá světla, až se mu nakonec podařilo rozsvítit centrální dřevěné schodiště i schůdky na terasu.

V bytě si dělal kávu a pískal si u toho písničku z dětského filmu Páni kluci, když najednou v kuchyni zhasla všechna světla.

TEMNOTA

Vyšel u zdi pomalu po kamenném schodišti z bytu na chodbu a viděl, že se na centrálním schodišti hotelu svítí.

Jasně, kávovar vyhodil pojistky jen v bytě... vrátil se v klidu zpátky, ale nechal za sebou otevřené dveře a šátral po stěně, když si kopl omylem do tašky a něco cinklo. Jak se mu přes pojistky podařilo rozsvítit, všiml si papírové dárkové tašky a z ní čouhajícího hrdla lahve s bělostnou tekutinou.

Chvíli se na ni díval, pak ji opatrně překročil a scházel po ohlazených schodech do sklepní kuchyně pro kávu, když najednou uslyšel podivné hlasité toužebné vzdychání. Šíleně se lekl. Zastavil se.

Zatajil dech a po chvíli se snažil opatrně dýchat, ale co nejtíšeji. Zbytečně. Tlukoucí srdce ho stejně zrazovalo.

Vzápětí uslyšel lascivní ženskou italštinu a najednou mu blesklo hlavou: To je televize! Kdo ji zapnul?

Pro jistotu si strčil dva klíče mezi ukazováček, prostředníček a prsteníček pravačky a rozběhl se po schodišti dolů.

Přímo proti němu blikala televize s dvěma svíjejícími se dámami vybízející ho, aby si to s nimi udělal rukou nebo jim zavolal na pár čísel, která nevkusně kolotočářsky problíkávala v různých velikostech a barvách na obrazovce.

Passa una bella serata noc on! Udělej si s námi hezký večer!, mávaly na něj z obrazovky.

Jo, dokázal si představit myšlenky ze své minulosti: Vyhoň si ho, ožer se, máš tady ten tlamolep, prostě si udělej hezkej večer.

Jenže tyhle ty zbytky od jídla, vyhozené v popelnici, tvářící se přinejmenším jako menu v michelinské restauraci – s těmi všemi třpytkami na prdelích v síťovaných punčocháčích mu ale nikdy nemohly vytlačit z hlavy a naplněného srdce jeho milovanou.

Usmívající se, naplňující ho láskou a hřejivým pokojem, krásnou, maličkou Esterku.

Jo a to byl ten den, kdy mu Láska zachránila život.

Při vzpomínce na ni šel, vypnul televizi a v sobě i definitivně toho starýho Davida a pak vystoupal úplně klidně po kamenitém schodišti ke dveřím pro limoncello a sešel s ním znovu do sklepení, kde ho otevřel a hrdlem postavil do díry odpadu ve dřezu, otočil se a opřel se o kuchyňskou linku.

Dokázal si totiž představit, co by následovalo.

U tlamolepu by nezůstalo, rozpil by se.

Všechno si to dokázal představit, jak se potácí, pár hodin mu je dobře, pak mu je zle, je sám, ale on si chtěl představovat jiný život.

Nový život, čistý život s naplněným srdcem. S Ester, svými dětmi, mamkou i vnukem. Nikoho důležitějšího ve svém životě nemám.

Znovu opatrně zapnul kávovar. Vzpomněl si na tu šílenou průvodčí z Rybníště, poslední štaci v Čechách než s přáteli překročil hranice do Rakouska a nahlas se při té vzpomínce zasmál. Už mu je dobře...

Jenže mu tělem vzápětí projede studená vlna a ochromující úzkost.

Tu televizi on rozhodně nepouštěl!

V celém baráku je úplné ticho, jen z dálky zaječí klakson skútru.

Otočí se pro kávu, potom ještě vezme z lednice jednu kolu a jde nahoru ke dveřím bytu. Opatrně s tácem stoupá centrálním schodištěm, vrže pod ním skoro každý druhý schod, když celý barák zhasne jako lusknutím prstu. Tma. Opatrně si klekne na schod před sebou a tác na něj pomalinku položí. Slyší dusot o patro výš.

Zatají dech a uklidňuje se: To jsou jen nějaký místní kluci, co sem přes terasu vlezli a bleskne mu hlavou, jak se s Pešim v dětství vloupali na zahradu jedné mateřské školy a jak to pro ně vůbec nic neznamenal než jen dobrodružství. To ho trochu uklidnilo.

Našátral na tácu mobil a rozsvítil na něm svítilnu, posvítit nahoru, pak dolů po schodišti.

Sehnul se k tácu, mobil opřel o hrneček kávy a pomalu se vydal po schodišti vzhůru.

Ten pohled na zlatavé Assisi ozářené světlem oken a pouličních lamp povznášel na duši.

Vlahý vánek s vůní cypřišů mu omamoval nos a hladil tvář.

To dlouhé sezení na křesílku pod hvězdami, s doutníčkem a kávou, bylo boží. Vzpomněl si znovu, jak plakal tehdy v Chrámu i na konflikt se Sanchou před Assisi než se rozdělili.

Seděl by při tom rozjímání na té terase nejraději až do rána, ale začínala mu být zima.

TEMNÁ NOC

Vydal se bez tácu zpátky, vrátí se pro něj ráno, pomyslel si. Rozsvítil svítilnu na mobilu a otevřel dveře z terasy dolů. V té chvíli se na schůdkách i na centrálním schodišti rozsvítilo a on uvažoval, že se tedy vrátí pro ten tác. Nevrátil a dobře udělal, protože jak sešel do prvního patra, celý dům se znovu ponořil do tmy. Nenadával a jen rozsvítil mobil. Pocítil plíživý záchvěv strachu.

Jak pomyslel na to, že Pán je s ním, ulevilo se mu a celkem v klidu sešel až do sklepení bytu.

Vzpomněl si, že u vchodu je taška, kde jsou dárky i pro přátele.

Jednomu přece kupoval svíčku s vyobrazením svatého Františka, faráři Josífkovi!

Vyndal z kapsy zapalovač od Estuš a zapálil ji.

V té chvíli se nad ním v patře někdo proběhl. Vzal svíčku ze stolu do pokoje hned u vchodu a zamkl za sebou prosklené dveře podobné dveřím z paneláku, jež si pamatoval z dětství.

Uslyšel ťukání ze stropu.

Co to je, zašeptal rozhozeně.

Pán je se mnou, ujišťoval se polohlasem. Pak se začal modlit a v té chvíli mu zavolala Ester.

Potichu jí říkal, co zažil. Poznala, že si nedělá legraci. Použila na něj techniku, kterou on

uplatňoval na své děti, když se dohadovaly. Položil většinou nějakou zajímavou otázku, dotaz k něčemu, co je bavilo, aby odvedl jejich pozornost z naštvání na sourozence někam jinam.

Taktéž se ho teď jeho milá doptávala na nejrůznější detaily toho starobylého domu a až po chvíli na to, co jí říkal.

Nejistě se šeptem zeptal: „A věříš tomu? Nejsem posera ani blázen, ale slyším a vidím, co ti říkám.“

„Jasně. A proč teď mluvíš tak potichu? Skoro ti nerozumím, miláčku...“

„Mám pocit, opravdu silnej pocit, že tady nejsem sám, že mě někdo poslouchá... Jsem blázen?“

„Nejsi. Věřím ti lásko,“ začala také šeptat.

„A neříkáš to jen, že jsi do mě zamilovaná?“

„Řekla bych vám to samé, i když bych vás nemilovala, pane. Zažila jsem kdysi něco podobného, něco mezi nebem a zemí. Byla jsem malá, klečela jsem a usilovně jsem se tehdy modlila za brášku, ktorej přestal dejchat.“

„To mě zajímá, vyprávěj mi o tom...“ a najednou přestal myslet na podivné věci, co se mu před chvílí děly.

BRÁCHA ESTER

„Můj brácha měl tenkrát druhý narozeniny. Přijela babička s dědou, pamatuju si to přesně, protože babička asi půl roku na to umřela, to bylo takový naše poslední normální setkání mimo nemocnici. A taky si vzpomínám na ten velkej kulatej čokoládovej bonbon, co nám děda přivezl z Hamburku. Já si ho užila, byl to taková ta ledová čokoláda, co tehdy na Západě frčela, ale já ho jedla poprvý v životě. Docucala jsem ho, úplně teď na jazyku cítím jak se pomalu rozplýval. Zvedla jsem hlavu a podívala se na bráchu, jestli je z něj taky tak unešenej a viděla jsem jak leží u stojícího táty v náručí tak zvláštně pokroucený, tak jsem ho zatahala za nohu a jemu spadla hlava. Táta ho začal hned křísit, otočil ho vzhůru nohama a bouchnul do zad. V té chvíli jsem za tátou spatřila takovou zvláštní temnou postavu, nepamatuju si ten obličej, jen ten hnusnej pocit po celým těle.

Máma mi pak říkala, že tam nikdo s námi mimo rodiny nebyl. Táta s mámou a dědové jeli s Péťou do nemocnice a já tam zůstala s babičkou sama.

Vzala si telefon, řekla mi, ať s ní jdu do koupelny, tam si s ní kleknu. Že jestli chci, aby bráška přežil tak se musím začít modlit.

Byla jsem sepjatýma ručičkama opřená o pračku a modlila se stejnými slovy jako babička. Asi po čtvrt hodině zazvonil telefon. Ozvala se v něm mamka, slyšela jsem jak babičce říká, že byl zázrak, že se mu ten velkej bonbon v plicích rozpustil a Péťa začal dejchat. Od té doby jsem uvěřila síle modlitby. Použila jsem ji ještě jednou, když se brácha jako už dospěléj opil a jakoby to najednou nebyl on. Zvláštní je, že to zase bylo na jeho narozeniny.

Počkej... kolik mu bylo... Myslím, že dvacet.

Šla jsem si lehnout, už bylo po půlnoci.

Brácha se mezitím šíleně ožral.

Jak to vím?

Probudil mě uprostřed snu hrozný tísnivý pocit. Víím, že jsem se tehdy celá orosená probudila a běžela dolů do kuchyně a tam ležel pozvracený Péťa, něco nesrozumitelně vrčel a pak hlasitě něco ošklivýho občas zařval, šlo z něj tehdy něco hodně temnýho a zlýho. Fakt snad čirý zlo. S kamarády jsme ho tehdy svlékli z těch pozvracených hadrů a zabalili do deky. Vytrhl se nám a vyběhl z chalupy směrem k lesu. Doběhla jsem ho u lavičky a strhla jsem ho za ruce na ní...”

„Ty máš teda sílu, to aby se tě chlap bál...” řekl schválně s obavami a se smíchem pan Zajíc, aby to celé, i ten úzkostný večer odlehčil.

„Nezapomínej, že jsem až do dvacíti dělala vrcholově sport, dvoufázové tréninky denně mimo neděle. Jsem svalnatá křesťanka. Běhala jsem obden deset kilometrů a chodila do posilky.“

„Proč jsi s tím vlastně sekla?“

„Dostala jsem laso z jedný americký vejšky, abych u nich studovala a hrála za ně... ale já se necejtla na to, že někdy významně zasáhnu do světovýho žebříčku a taky mě ten sport přestal bavit. Začal mě ten blbej dril unavovat, tak jsem napsala na tu vejšku, že děkuju, ale že jsem se v Čechách právě dostala na skvělejš obor – kriminalistiku a trestní právo, kde je i má oblíbená psychologie, tak že jim za tu nabídku moc děkuju, ale že zůstanu v Čechách. A tím má sportovní kariéra skončila.“

„Začínáš mě děsit,“ zasmál se David a pokračoval: „no a co ten brácha?“

„Začal se hrozně trást, celý pokroucený, najednou jako když to je zase on, mi začal plačtivě říkat, že ho něco táhne k zemi, že se nemůže zvednout, že to je strašná tíha a hned po tom

zase jako když je to někdo jinej, začal vyšilovat, děsivě mručet a oči měl celý bílý, bez duhovek, jen takový malý černý, pichlavý zorničky.

V tu chvíli jsem se svezla na kolena a začala se bez přestání modlit jako kdysi s babičkou... Naproti mně klečel Ježíš a držel brášku za jednu ruku a z druhé strany vedle Péti seděla Panna Marie a držela ho za dlaň. Začali zpívat ptáci a přišlo nádherné svítání. Všude spousta světla. Neskutečně nádherný ulevující svítání...

Spala jsem pak v kuse čtrnáct hodin. Předtím jsem bráchu ještě posadila do křesla, aby se neudusil ve spánku zvratkama a přikryla ho. No a když se probudím, on už je s některejma kámošema vysmátej jak lečo, hrne se ke mně a křičí: „Mě je absolutně skvěle, ségra...“

„Díky za příběhy, Estuš.“

„Jsi láska... A podle toho, co jsem četla, tak ti, kteří chtěli jít po cestách Božích, různí světci, asketové či poutníci, byli dle starých pojednání nejvíc pokoušeni různými démony, prostě temnotou, aby se je ještě pokusila strhnout na svou stranu. Ať se děje, co se děje, pořád si říkej, že musí přijít svítání.“

„Jasně. A pomodli se za mě prosím. Dobrou.“

V tu chvíli se ozvalo znovu to ťukání ze stropu nad ním.

„Slyšíš to? Slyšíš to?“ zeptal se rozčileně.

„Slyším...“

„Hele, radši budu končit. Dobrou lásko.“

Hned jak položil telefon se začal modlit. Barákem se začaly ozývat nejrůznější kroky, údery a šoupaní nábytku po podlaží nad ním. Bylo to čím dál intenzivnější. Začal pochybovat o svém zdravém rozumu. Modlil se ale dál.

Najednou ticho. Minutu, dvě, deset minut.

S ulehčením začal upadat do otupělého stavu napjaté, ale uvadající pozornosti a bezbřehé únavy. Poslouchal to prázdné ticho a cítil jak pomalu usíná, když se z ničeho nic rozsvítilo na chodbě bytu, kde měl být jen on. Skrz prosklené dveře uviděl hýbající se dvě tmavé siluety. Málem se pokálel strachy. Chtěl zařvat, ale nevydal ani hlásku.